

Божана

Сергей Герджиков

Социализмът, или както сега го кръстиха: „соцът”, като цяло беше скука и безизходица, но животът си е живот.

Когато си млад и живееш в Студентския град в столицата, животът е вълнуващ. Наистина сред лято това място опустява и става глухо. По принцип не позволяват да се ползват стаите след края на сесията, но системата дава възможности по изключения колкото щеш.

През лятото студентите се разотиват, жегата и пустотата на следобедите навява меланхолия, горещината те държи вътре... Чак след седем може да се ходи насам-натам, между блоковете се мяркат момичета. Голите бедра се носят стремително и ритмично, а бюстовете в ефирни блузки се вълнуват в такт. Сам съм в тези дни, в очакване на планираното море, отдавам се на всеобщата отмала и не си давам зор. Ако не се броят часовете, прекарвани над книгите на Кант и Хюм (като студент по философия), няма нищо особено за вършене. На пръсти се броят населяващите нашия блок. Дъщеричката ми е на море с майка си. Просто изчаквам, както самото време изчаква, задъхано от горещина.

В онези дни се появи Божана.

Видях я за пръв път при комшията – чуждестранен студент от емигрантите-кюрди. Там се запознахме на едно парти, приятелка на жена му: идва от Алжир, където е омъжена и зарязала следването, а сега се опитва да го завърши – записване, някакви невзети изпити. Появява се и в нашата стая, където се събираме привечер на по бира.

Оказва се, че е майка на три деца. А изглежда така, сякаш никога не е раждала. Стройна, с права руса коса, гърди – малки и съвършени, с бяла ефирна рокличка. Носи се с високи и гъвкави крака като богиня.

Очите ѝ са поразителни – големи, кръгли и зелени, с изящни мигли, устата – малка и закачлива.

Божана нахлува като донесена от вятъра: „Здравейте, момчета, как я карате?”, пуши по цигара, смее се на закачките ни и изчезва. Разбира се, питаме я къде живее, свободна ли е, навиваме я за дискотека, не подава. А живее нелегално някъде в нашия блок.

Вълнуваме се, след като тя ни навестява и отива „при приятелката си”, където нощувала. Божана отговаря през смях на тъпите закачки от рода:

- Има ли мустаци приятелката ти?

И така, докато един ден следобед ме вдигат по домофона от дрямка. Като член на домсъвета отговарях (формално) за социалистическия ред и дисциплина.

- Каменов, елате в портиерната. Има спешен случай на нарушение.

При портиерката виждам жена, която седи и реди сълзи и сополи, разказвайки за уличницата, която мъжът ѝ намерил и която тя намерила при него. „Тази мръсница не трябва да се измъкне оттук току-така!”. Портиерката се съгласява и възмущава, кани се да се обади на милицията, която трябва да я намери и да я „нареди”. Дебнат я на изхода, няма къде да ходи, още е в блока.

В случая аз трябва да подема акцията по издирването на нарушителката на реда в общежитието и на семейния морал. Обяснявам предпазливо, че историята е чисто лична, деликатна и никой не бива да се намесва. Поразява ме мисълта, че „уличницата” сигурно е Божана. Ами да! Тя нали спи някъде на четвъртия етаж, а събитията се бяха развили в 405 стая.

Успокоявам жената, обещавам съдействие и се качвам в стаята си. Само след минута се чука плахо.

Божана стои пред вратата с широко отворените си зелени очи, силно уплашена и с одраскана буза.

- Ще ме пуснеш ли? – крадишком пита тя и потреперва.

- Какво става? – питам, но съм почти сигурен.

Чувам сърцето си, очите ѝ ме карат да отмалявам. Погледът ѝ е на разгонена, хваната, прогонена и напласена жена, добре съзнаваща гафа си и захвърлила образа си на богиня в праха на своите злополучни страсти. Тази дама несъмнено заслужава урока, който случаят ѝ дава, но не съм аз, който ще я съдя... По-скоро бих ѝ помогнал.

Божана ми разказва трескаво, задъхано и засрамено. Била с любовника си в леглото, съпругата се прибрала; шокирана, тя се хвърлила в истерия срещу мъжа си и нея; кавалерът, ударен с дамска чанта, скочил да защитава гаджето си и дори наругал жена си, изненадала го така лошо да се прибере цял ден по-рано от провинцията; двете жени се вкопчили една в друга; Божана избягала почти гола, целият ѝ багаж останал вътре.

От мен се очаква „да я издира и да се обадя в милицията”.

От мен тя очаква да я измъкна от ситуацията.

Това значи да отида в 405а стая, да взема багажа ѝ, без да познавам онзи мъж, да изведа Божана, без да ни видят в портиерната. Нито познавам човека, нито имам представа как ще подхожда, като какъв.

Качвам се на четвъртия етаж и веднага виждам мъжа – нисък, набит, плешив и уплашен. Държи пътна чанта и се озърта в коридора, сякаш специално ме очаква. Чуди се къде е прогонената му възлюбена, и най-вече къде да дене чантата ѝ, преди да се е прибрала бясната му съпруга.

Приближавам се, поглеждам го и без никакви обяснения вземам чантата от ръцете му.

„Точно тоя ли намери, Божано!”

Мъжът също не проговаря, дава ми чантата машинално, усеща, че съм „точния човек”. Слизам бързо в стаята си. Божана се усмихва облекчено:

- Как успя така бързо?

Предстои втората част от акцията. Вариантът е само един – да я изведа през задния вход, който обаче сигурно е заключен. Тези задни входове са разположени точно срещу предните и се ползват от персонала.

Божана ползва банята ми, за да се възстанови. На одрасканото си е поръсила пудра. Преоблича в „маскировъчна” блузка и пола.

Слизам долу да проверя входа, мярвам се в портиерната да видя докъде са стигнали нещата. Съпругата се е поуспокоила, настоява просто „мръсницата да

си получи заслуженото”. Само я питам:

- А на вас ще ви стане ли от това по-леко?

Фойето е празно, отивам при задния изход – ами да, заключено.

Комшията – хубав човек, приятел – е и чистач в блока и трябва да има ключ. Аз се качвам да го търся за ключа, силно смутен – как ще му обясня?

Невероятен късмет. Съседната стая не е заключена – спокойни социалистически времена. Явно човекът е някъде наблизко и скоро ще се върне. Това обаче става проблем, щом съм влязъл непозволено. Оглеждам се, на библиотеката виждам връзка ключове, грабвам ги. Отново долу, задният вход, право срещу фойето. Успявам с няколко проби да намеря нужния ключ и да отключа вратата, след което я притварям. И тази фаза на операцията приключва успешно.

Качвам се в моята стая при Божана, успокоявам я, пием кафе. Слушам объркания ѝ разказ от миналото. Чудя се с какво недодяланите плешиви мъжаги привличат божествените женички. Чудя се какво се опитва да ми каже тъпата съдба, като ме поставя в това нелепо положение и същевременно ми дава невероятни детайли, за да отърва една жена, която не ме е предпочела като мъж, а разчита на приятелската ми помощ. Ако я хванат, не само ще я глобят, но и ще алармират Университета, оттам пък ще я накажат и навярно няма да завърши. Но фаталното е, че мъжът ѝ ще разбере какво е станало. Мъжът ѝ – арабин от Алжир, баща на трите ѝ деца. Усещам се объркан, вълнувам се, а трябва да действам на максимума на умствената концентрация, разчитайки на невероятния късмет, който имам сякаш специално за този случай.

Божана ме гледа с благодарност и страх. А аз изпитвам смут от изкушението си, което все не ме напуска. Светлите ѝ сивозелени очи ме пронизват и ми се струва, че от тях зад страха струи някакво диво очакване, сякаш дълбоко в себе си затаила желание да бъде прегърната и целуната от мен точно в този момент. Тя се смущава, когато усеща, че долавям тази вълна. Слава богу, въздържам се да я прегърна.

Тръгваме по пустия коридор, аз напред с чантата, тя след мен, крадешком. Правя ѝ знак да чака в началото на стълбището. Слизам към партера, почти открито към портиерната, не ме виждат. Отивам до задната врата, отварям я и оставям чантата на Божана отвън. Връщам се назад и ѝ махвам с ръка. Тя се спуска по стълбите, шмугва се през вратата, ловка и тиха като котка. Едва навън си поема дълбоко дъх и спонтанно ме целува.

Казвам ѝ да ме чака на спирката. Бързо затварям и в същия момент се подава портиерката:

- Какво става, Каменов? Трябва да се обадим на милицията!

- Нека не избързваме, хората сами да се разберат...

Качвам се на втория етаж, намирам стаята на съседа все още отворена, оставям ключовете на място и въздъхвам за пореден път с облекчение. Влизам в стаята си, отивам в банята и се поглеждам в огледалото. От лицето ми се стичат капки пот, светкавичен душ, обличам се за излизане и изхвърчавам от задния вход.

Божана чака на спирката, вече почти развеселена.

Тя трябва да се прибере в Стара Загора, хващаме такси за гарата.

До отпътуването на влака ѝ остава повече от час, пием коняк с кафе в заведение

в подлеза, тя ми разказва за алжиреца. Оженили се преди няколко години като млади студенти. Арабинът не се укротил – тези арабски партньори на всеотдайните български студентки се славеха като добри любовници... Тя изтърпяла цели години, ангажирана с децата си, докато съпругът ѝ се забавлявал наоколо.

Разделяме се в купето с целувка за спомен.

Повече не я виждам...

Междувременно в блока драмата е свършила.

Надвечер виждам помиреното семейство от 405 стая да се връща от богат пазар. Виновният мъж е отрупан с пакети, а жена му има най-щастливото изражение за деня, което е възможно.

А вечерта пред чаша водка съседът ми разказва как днес гола жена била гонена по коридора на четвъртия етаж от разярена съпруга. Аз се усмихвам и се питам дали да му кажа... Разказвам му по-късно.